

gjældende, at denne Forandring med Hensyn til Reglerne mellem Mand og Mand ikke vare i Strid med Tillægsartiklen i Konventionen, men der er ikke Spørgsmaal om, hvad der er i Strid med Tillægsartiklen i Konventionen, der er Spørgsmaal om, hvad der hjemles ved Tillægsartiklen til Konventionen. Selve Konventionen indeholder en Regel, som er i Strid med, hvad her opstilles, og nu er Spørgsmaalet dette, om det Baand, som de forskjellige Rigers Lovgivningsmagt ved de foregaaende Bestemmelser's Vedtagelse havde lagt paa sig selv, var løstnet ved Tillægsartiklen i Konventionen, saaledes at man kunde optage Bestemmelsen, som den her er foreslaaet under Nr. 1. Det er dette, som med Bestemthed maa benegtes. Ordene ere saa tydelige, at det, naar de læses, som de maa, i Overensstemmelse med Tanken i Konventionen, er hævet over enhver fornuftig Tvivl, at Tillægsartiklen kun gjælder om Grændsen for selve Statens Indverlingspligt, men at det er umuligt at bryde den gennem Konventionen helt igjennem gaaende Tanke om Forskjellen mellem Forholdet til Staten og Forholdet mellem Mand og Mand. Det fremsatte Forslags Tanke er fuldstændig imod den Tankegang, som gaar igjennem Konventionen, og det gaar aldeles ikke an. Jeg omtalte før det første Punkt af Forslaget, og lod det senere ligge; jeg skal derfor nu fremhæve dette. I det 3die Ændringsforslag, der fandtes stillet paa det oprindelige Blad, altsaa nu det tredje Stykke i det første Forslag, er det foreslaaet, at der efter 1ste Linie i 5te Stykke i § 10 skulde indskydes: „og danske Guldmynter, som have tabt over 2 pCt. af deres Vægt“. Det skulde altsaa komme til at hedde: „Mynter, som ikke længere ere lovligt Betalingsmiddel ligeoverfor Svemfomhelst, og danske Guldmynter, som have tabt over 2 pCt. af deres Vægt, maa ikke atter sættes i Omløb af Finants-hovedkassen“. Der staar nu imidlertid i Konventionens Artikel 10, 4de Stykke: „Mynter, som ikke længere ere lovligt Betalingsmiddel ligeoverfor Svemfomhelst, maa ikke atter sættes i Omløb af Statskassen“, og i 2det Stykke af samme Artikel staar der, at Guldmynterne ophøre at være lovligt Betalingsmiddel ligeoverfor alle Andre end Statskassen, naar de have tabt over 1/2 pCt. af deres Vægt. Det er altsaa et Led i Konventionens Tankerække, at Statskassen ikke maa sætte saadanne Mynter i Cirkulation; men dette Bud vilde ligefrem brydes ved det Forslag, her er stillet under Nr. 3. Sagen kan paa sine Punkter være indviklet, og for den, der ikke have haft den Dyrfordring til at gaa tilbunds i den, som de Medlemmer, der have behandlet den paa dens forberedende Stadier, dernæst Finantsministeren og Udvalget, kan der let ved første Diekast komme noget Uklarhed ind; men for den, der sætter sig fuldstændig ind i Sagen, vil det være umuligt at mistænke Uantageligheden af det Forslag, som her

er stillet. Jeg skal kun endnu tilføje en Bemærkning med Hensyn til det sidste Forslag. Som jeg før kortelig antydede ligeoverfor den ærede Ordfører — og jeg tror, at den ærede Ordfører nu vil erkende det — hænger dette Forslag vistnok saaledes sammen med Forslaget under Nr. 1, at det fornuftigvis bør bortfalde med dette. Forslaget gaar jo ud paa, at det i de første Linier af sidste Stykke skal hedde saaledes: „Finantsministeren er bemyndiget til at give Erstatning for Mynter, der ved Slid have faaet et saa utydeligt Præg eller tabt saa meget i Vægt, at de ikke mere ere lovligt Betalingsmiddel ligeoverfor Statskassen“ osv.. Der maa altsaa forudfattes en Regel om Utydelighed, som medfører, at en utydelig Mynt ikke mere er lovligt Betalingsmiddel ligeoverfor Statskassen; men hvad staar der nu højere oppe om Skillemynter? Der staar: „Skillemynter ophøre først at være lovligt Betalingsmiddel overfor Statskassen, naar de ere saa slibte, at det ikke med Sikkerhed kan kendes, paa hvilket Riges Regning de ere prægede; men ligeoverfor alle Andre, saasnart Præget ved Slid er blevet utydeligt.“ Den blotte Utydelighed ophæver altsaa ikke Statskassens Forpligtelse; men det vilde dog være besynderligt at give den Regel, at Finantsministeren skulde være bemyndiget til at give Erstatning for Mynter, som han er forpligtet til at godkende.

Frederiksen: Det ærede Medlem for Kolbing (Berg) udmalede for Thinget en Birkelighed af en meget eiendommelig Natur. Han fremstillede, hvorledes Folk i Fremtiden, naar dette Lovforslag blev vedtaget, skulde gaa omkring med en Vægt og veie Guld. Dette mindede mig om, hvad jeg har læst om Forholdene i Kina, eller om, hvad vore Forfædre brugte, naar de maatte udveie Guld og Andet; men hvorledes vil denne Birkelighed stille sig, hvis Loven vedtages usforandret, som den her foreligger? Er det muligt, at noget Saadant som det, det ærede Medlem udmalede for Thinget, kan indtræffe? Jeg vil endog sætte, at Folk virkelig skulde indgive et Andragende til Ministeren om Erstatning, hver Gang de kom til Skade og fik saadanne Mynter; men selv dette vilde ikke have stor Betydning. Det vilde jo være saa sjældent, at Sligt vilde indtræffe, i alt Fald i Løbet af en Del Aar, at det utvivlsomt ikke vilde udøve nogen som helst Indflydelse paa Omfatningen mellem Mand og Mand. Det ærede Medlem sagde, at man i den Henseende vilde blive mere uheldig stillet, end man nu er f. Ex. med Hensyn til Sedlerne; men der gives jo netop nu efter Andragende Erstatning for falske Sedler, og disse ere vistnok vansteligere at kende end de Mynter, hvorom her er Spørgsmaal. Selv i dette Tilfælde vil Forholdet altsaa neppe blive uheldigere end det nu er; det vil sikkert blive saaledes, at der mellem Mand og Mand